

EL BORINOT

Any II - Núm. 6

3 gener 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp.^a a

l'Administració:

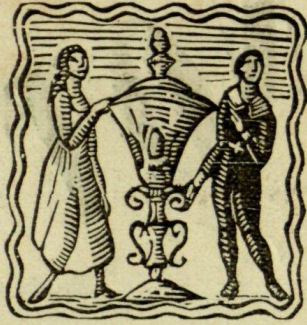
Angels, 22 i 24

BARCELONA

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

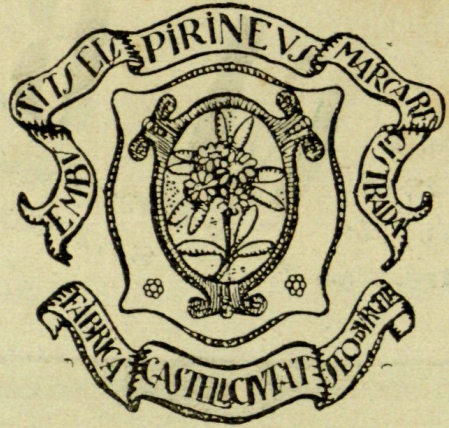
ANY NOU...

RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 - BARCELONA

TELÉFONO (A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat (Seu d'Urgell)

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

Treballs de Pelleteria

Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe
Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.^r, 1.^a

BARCELONA (G).

CASA ALDEA

*Confecció de Pantalles,
Tapetes, Coixins, etc.*

Models especials de la casa

Comtesa Sobradiel, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

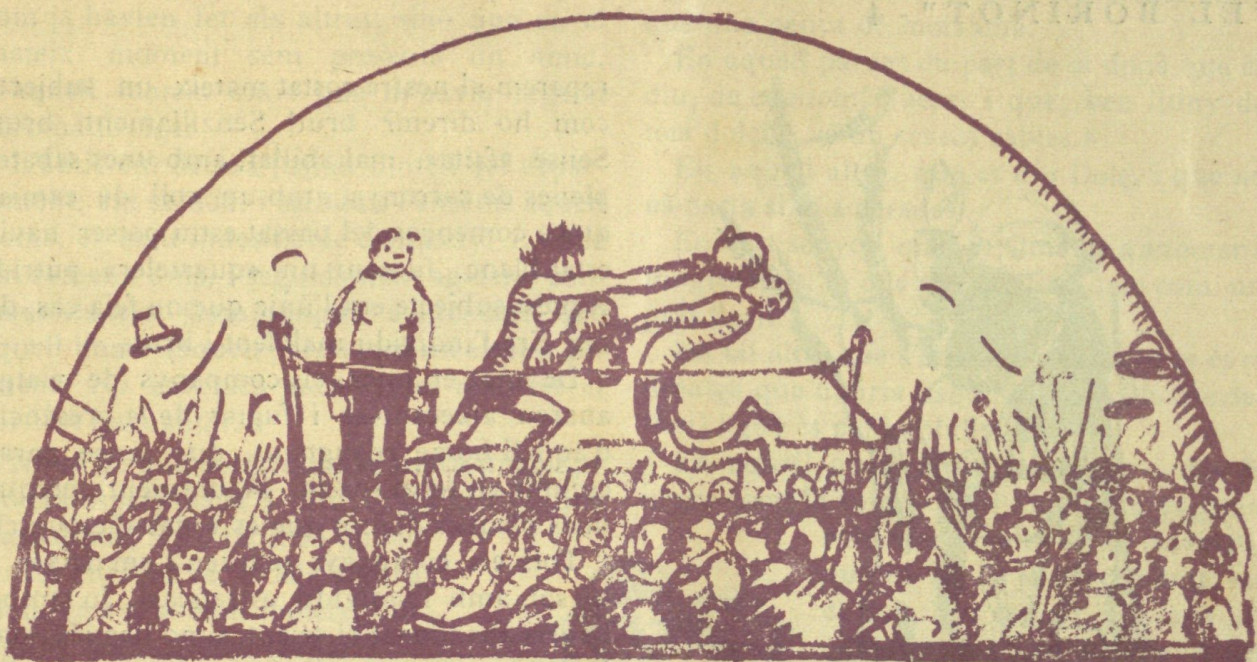
ANTIGUITATS - ART MODERNA

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

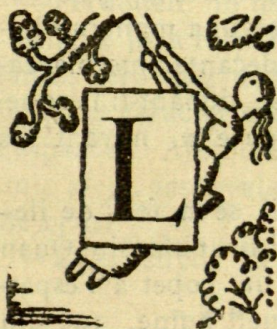
ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

E L C O P D E P U N Y

ES persones intel·ligents van convenent-se, de mica en mica, que tot això que en diuen cultura, certàmens, exposicions, escoles, és una fal·lòrnia; mirallets per caçar aloses. L'Ajuntament es fa digne intèrpret del sentir ciutadà.

Ara ço que priva és el cop de puny. Vulgarment conegut per boxa.

El fútbol mateix, per això que diuen, que ha arribat al zènit del seu esclat, sospitem que va de dret cap a la decadència; i que ens perdonin els futbolaires. Les persones com cal van veient que de patades ja en donen prou els rucs, i que fa poc culte entretenir-se a jugar a pilota amb els peus.

Fa molt més culte, és molt més refinat jugar a pilota amb les mans. Aquest refinament (refinament en forma de cop de puny) és una cosa que *salta a la vista*, amb la sola consideració que en aquest joc de pilota, la pilota és el cap, i que les mans van enguantades. La boxa!

Refinament de la civilització. La noble i progressiva ciutat de Barcelona—la de les cabres pels carrers—vol posar-se a nivell, vol refinar-se. Per això l'afició creixent a la boxa cada dia és més palesa.

La ciutat, tota la ciutat, tots nosaltres hi guanyarem qui sap lo. ¿No és, per ventura, escandalós el que ara passa que, anant pels carrers, us exposeu, a cada cantó, a veure-us entrebancats amb una pilota? Aquest espectacle s'anirà acabant, gràcies a la boxa. En lloc de les empaitades del fútbol, veurem—O espectacle excels!—rotllos i escamots que s'estan posant a prova el cap, amb aquella gentilesa i respecte. No torbaran el nostre camí, ni el nostre passeig.

Salve, cultura! Visca el cop de puny! Barcelona esdevindrà una segona Nova York. Hem dit una segona? Esmenem: una primera. Barcelona passarà la mà, millor dit el puny, per la eara de la mateixa Nova York. Barcelona, quan s'hi posa, no s'atasca a mig camí, salta al primer lloc; vegeu el cine, vegeu el fútbol; veureu la boxa.

Nosaltres estem eternits amb la boxa. Un cop de puny a l'estómac, un cop de puny entre cap i coll, un cop de puny a l'ull... un ull de vellut, o un ull penjant... un home estabornit com un conill a punt d'ésser pelat... quines impressions més agradables, quin refinament artístic, quin incomparable plaer. Oh!...

FLUMELL.

—Fuig, noia: sóc un home honrat;
no vull caçar garsa per perdiu.

MISTERIS DE LA VIDA

HAVÍEM de fer un viatge a un poblet de les costes de Garraf. Pugem al tren, en un esplèndid departament de segona classe, confortable, ben il·luminat, i amb una escalforeta que enamora. Malauradament tots els vagons anaven plens de passatge, i ens resistim a entrar enlloc. Volem, de primer, anar amunt i avall, resseguir-ho tot, amb l'esperança de trobar un vagó per nosaltres sols. Sempre que viatgem tenim aquesta esperança, que mai no ens reïx, però que mai no abandonem.

Després de mirar-ho tot, veiem, ai las! que es confirma la nostra impressió. No sols van plens els departaments; ens costa de trobar un seient vacant. Per fi en trobem un. Ens hi asseiem.

El tren corre amb suavitat; i un paísatge d'hivern, de sol brillant i d'atzur, es desclou a la nostra mirada contenta. Ben aviat, emperò, la nostra satisfacció minva. Experimentem una vaga sensació de malestar, d'alguna cosa malolent, que ens desplaui. Com més estona passa, més ens guanya aquesta sensació; fins que dissimuladament mirem els companys de viatge, i ens adonem que tots fan també una cara de pomes agres, així com la nostra deu ésser.

Peguem una nova llambregada furtiva, i

reparem al nostre costat mateix un subjecte com ho direm? brut! Senzillament, brut. Sense afaitar, mal abillat, amb unes sabates plenes de carronya, amb un coll de camisa que a començos del passat estiu potser havia estat blanc, fumant un «quarteler» pútrid. Aquest subjecte era l'únic que no feia cas de res. Era l'individu malolent i brut.

De mica en mica, els companys de viatge anaren aixecant-se i fugint de la presència d'aquell home repugnant, que sense parar escupia en terra (basta, segurament, perquè unes plaques diguin que és vedat d'escupir).

Tots els companys marxen i em deixen a mi sol, amb l'individu estrafalari. Jo també hauria abandonat el seient, si no hagués estat que em sentia cansadíssim.

Vaig encendre un cigar aromàtic, present de l'aspirant a diputat pel districte—un xicot ros i brau, frissant a la quarantena—per veure si podia combatre en alguna manera l'home del meu costat. Vaig decantar-me marcadament cap a la finestreta, donant-li l'esquena. Vaig cercar de distreure'm, mirant els camps i els poblets.

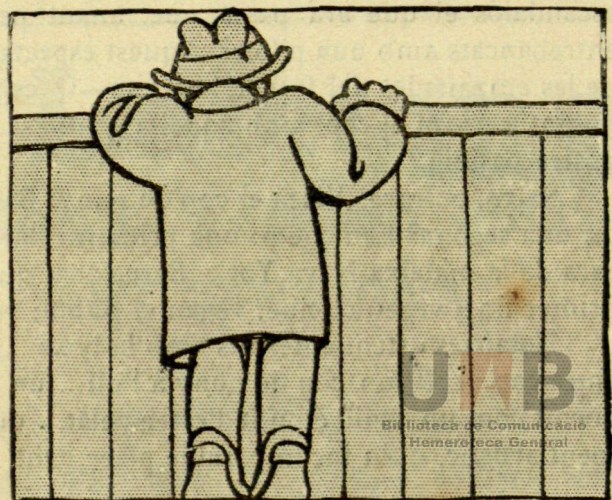
Així i tot, molt difícil se'm feia de llevar-me la imatge d'aquell brut ofensiu. Quan heus-aquí que em sento un copet a l'espatlla, i a seguit la veu d'aquell home, que em pregunta:

—Quina hora deu ésser, ara?

Em vaig indignar. I iradament, amb tota la poca solta, vaig respondre-li:

—Si fa no fa, deu ésser l'hora de donar menjar als porcs.

Això acabat de dir, vaig aixecar-me d'una

Perdonin que els doni l'esquena.

revolada. I anava a sortir del departament, com ja havien fet els altres; sinó que en el mateix moment sem presenta un amic, —aquell mateix amic que m'havia regalat l'aromàtic cigar.—

L'amic em detura just al dintell del departament, em saluda, i saluda a l'ensems aquell home, el meu indesitjable company! L'amic em remet a dins, i seguidament agafem conversa els tres. Comprenquí, a l'instant, que aquell home (aquell porc!) era un elector influent. No em tocà més remei sinó fer el cor fort i aguantar.

No sé de què parlàrem: la meva imaginació era esparpillada i difusa, no menys que trasbalsada. Sols recordo que jo també enraonava, o deia alguns mots, (no sé si és el mateix, dir alguns mots, que enraonar.)

Al cap d'una bella estona, el meu amic, ros i brau, interromp en sec, dient-me:

—Perdoneu: no us coneixieu?

Anava jo a respondre que ni ganes; però vaig acontentar-me de fer un característic moviment d'espatlles. Aleshores, el meu amic afegí, assenyalant-me l'home brut:

—Es el senyor Net.

* * *

La impressió havia estat no sé si dolorosa o punyent, com una ironia, com un sarcasme. Per sort era arribada l'estació, terme del meu viatge, i vaig poder deseixir-me d'aquell home tan poc net. Altrament, el dia era joiós i clar que, fent via cap al poble, pel caminó rústec i asolellat, el meu esperit esdevingué ben prompte gai. I pensant alegrament, en ço que m'acabava d'atuir, com si fos ja una cosa llunyana i amb un cert caire graciós, em vingué, com a corollari, el pensament d'aquells llinatges, o cognoms, que sovint trobem, en contraposició amb la persona que els duu.

Així, per exemple, pensava en tal conegut que de llinatge es diu Prim, i és gros com un bocoi.

En tal altre, que de llinatge s'anomena Riu,

i que és, i ha estat, tota sa vida, més eixut que una penca de moixama.

En aquell parent de part de la donà que es diu, de cognom, Sucre, i que, ben lluny de tota dolçor, es un «casca ràbies.»

En aquell altre, que es diu Dolç, i que no us parla sinó a carades.

En cert senyor que de llinatge s'anomena Puigrefagut, i que és pla, llis, dolç com un prat florit.

En tal altre que s'anomena Bassa (que és el llinatge que hauria hagut de tenir l'home del tren) i que és net i polidíssim.

En aquell que s'anomena Blanc i que és negre com la sutge; en el Petit, que és gran com un cavall; en el Navarro, que és fill de la Barceloneta; en el Bou, que és baix i escanyolit com un simí; i en aquells Ametller, Oliver, Noguera, Castanyer i d'altres llinatges d'animals, i plantes, i arbres, però que deuen ésser bords, que no lleven fruit.

I en aquell Forn, que és gelat com un pou; i en el Pou, que és ardent com un forn... I en els Fuster, Ferrer, Sabaté, que són advocats, o poetes, o menescals.

Fins a arribar a aquell que es diu Matamoros, i que és mansoi com un bé; a aquell Brau, i que és tímid com una sargantana; a aquell Lleial, i que... ja et conec, herbeta, que et dius moradux.

Algun, emperò, em vingué a la pensa, que sí, que el nom del seu llinatge respon perfectament a la qualitat de la seva persona: algun Morros, per exemple; o algun Barra...

* * *

Ara, que l'any comença, i que hom passa balanç dels que moren i dels qui nasqueren, de les famílies i genealogies; ara és el temps a posta per entretenir-se a recordar algunes d'aquestes contradiccions viventes. I, potser, a prendre'n nota.

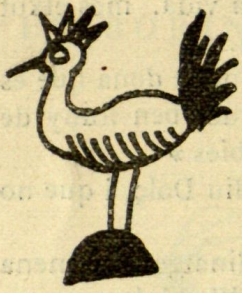

—*Què vol dir presó model, mare.*

—*Vol dir que és bona persona.*

UAB M. I. X.

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»
HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

INDIS CRECIIONS

LA XOCOLATA

ENS sentim molt moderns. Som admiradors d'Anglaterra, per bé que no odiam, ni de bon tros, els alemanys. Som gairebé anglòfils: però som enemics del tè. Som devots de la xocolata.

Per més que diguin, no hi ha res com la xocolata, per prendre, al tomb de la tarda.

La xocolata de càn Culleretes dóna cent voltes al tè de cal Ritz. Això sí; aquest tè us costarà tres o quatre pessetes; la xocolata, una. Deu ésser per això, tal vegada, que la gent de to es dóna al tè. Una modesta pesseta està a l'abast de qualsevol; tres o quatre pessetes és sols patri-

moni de gent de posició: carreters, o carboners, o tocinares, o marmanyeres, que les guanyen en doina.

Jo m'atreiria a aconsellar-vos que els deixéssiu estar, els distingits. No us faci res d'ésser o d'aparentar modestos, a canvi de saborejar la incomparable delícia de la xocolata.

L'hora de prendre la xocolata, al tomb de la tarda—aquella hora de color de violetes—trobant-se un estol d'amics i coneguts, és una avinentesa molt justa per dir-se moltes coses en la intimitat.

I un aventatje, molt digne de tenir en compte: que la xocolata no ja perdre la serenitat.

LES VIOLETES

Ja han aparegut les violetes primiceres. Són petites i arrugades, potser diríem millor eriçades, com un tirabuixó.

Per les voreres dels recs, amagades sota les fulles seques, cal tenir un instint delicat per trobar-les, les bosquetanes.

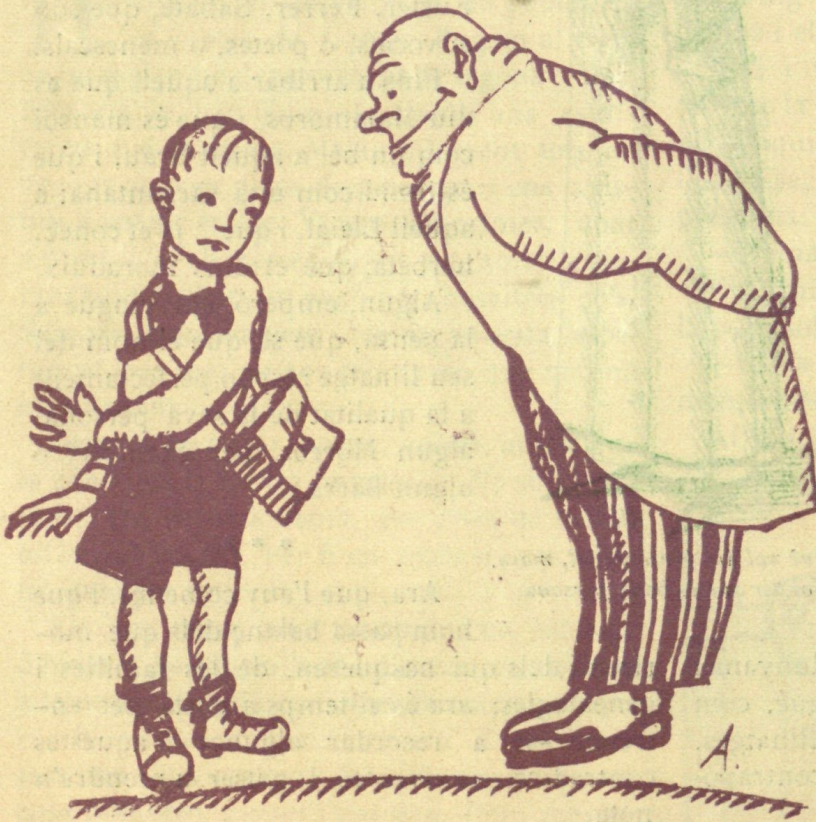
Són moltíssimes les persones que no saben aquest goig, de cercar violes a l'atzar, en la terra quieta de l'hivern. De la gent de ciutat, pocs n'hi ha que el coneguin. Dels barcelonins, gairebé ningú.

Aquí estem avesats que si volem tenir unes violes, anem a les floristes i ja ens en donen el pom jet. I això no té cap mèrit.

La gràcia està a saber-les, un mateix, trobar. Allò que costa es allò que realment val.

No us físsiis pas de les coses massa jàcils.

TAF.

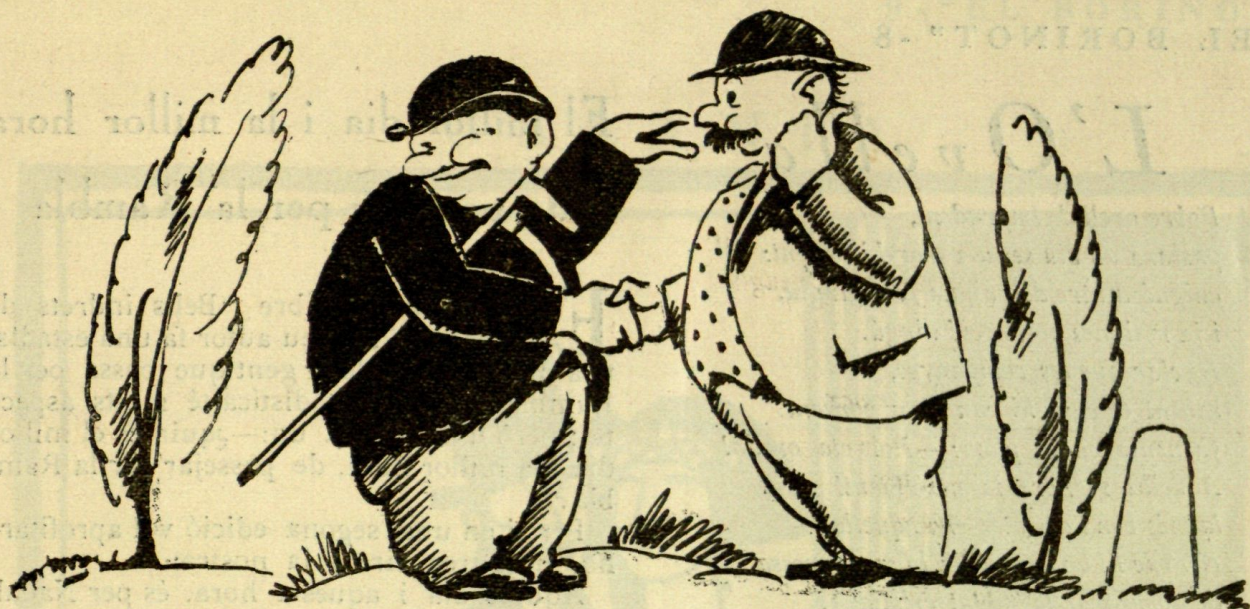

—A veure, noi: què és Ajuntament?

—No me'n recordo... Ja fa temps que ho vam passar, això.

UAB
Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General

—I la seva germana política, està bé?
—Fugi, home; molt malament!

SETS I VUITS

Llegim que l'Ajuntament de París ha acordat celebrar amb gran solemnitat les pròximes exposicions de: pintura, art rus, ceràmica japonesa, i porcellana artística.

Quina manera de malversar els cabals, l'Ajuntament de París!

Essent a començos d'any nou, no cal dir-ho, els comentaris de la gent i de la premsa es dediquen a fer pronòstiques del què serà, o del què deixarà d'ésser l'any 1924.

No sabem veure el per què de tants càlculs.

No costa pas tant de veure que dos i dos fan quatre.

La premsa, tota la premsa en general, i en particular, està conforme en tres coses:

- a) en què després d'un dia en ve un altre.
- b) en què els dies pugen.
- c) en què les subsistències s'abaixen.

A Tarragona hi ha un entusiasme extraordinari amb motiu de l'homenatge a la fàbrica de tabacs.

No parlen d'altra cosa. Tothom està contentíssim.

Porteu anuncis a EL BORINOT. Afavoriu una bona publicació; i assegureu la venda dels vostres articles.

Diu que als Estats Units una dona ha infantat, d'un sol cop, quatre mainades. Sempre ha d'ésser a l'estranger, singularment als Estats Units, on passen coses grosses.

Aquí, no passa res: un hom no sap de què parlar.

¿Han vist els nous carros destinats a la recollida d'escombraries? Ara és un gust: ara podeu anar pels carrers sense rebre aquelles infectes polsagueres, i brosses mal olents, que voleiaven en abocar les escombraries.

Han vist, vostès, aquests carros?

Nosaltres tampoc.

A França han estat celebrades unes belles festes a honor del savi J. M. Fabre, el narrador gentil de les vides dels insectes, amb motiu de complir els seus cent anys.

Veu's-aquí una cosa bona que arriba a un segle de durada.

En canvi, no hi ha mal que duri cent anys.

MITJA DOTZENA

Aquest número de EL BORINOT fa la mitja dotzena. Sis números, amb aquest, han sortit ja al carrer.

Llegidor amic: en sis números pots començar de veure si el nostre periòdic et va bé.

Si és així, et demanem francament el teu ajut: compradors, subscriptors, anuncis.

Ara és l'hora.

L'Ovella

*Pobre ovella! Imprudent,
passava un riu sense parar-hi esment:
caigué dintre de l'aigua fent gluglú,
i ja mai més no la veié ningú.
Es clar que les companyes,
sabent el cas, hi van anar corrent.
Començaren els plors: —Pobreta ovella!
Aquella, vès, era la més plaent!
la més bona de totes era aquella! —
L'home hi anà; però en la seva pressa
de demostrar la pietat cristiana,
en compte de cridar-li: —Pobre ovella! —
va cridar: —Pobre llana! —*

TRILUSSA.

Per la trad: Tw.

El millor dia i la millor hora de passejar per la Rambla

EN el simpàtic llibre "Bells indrets de Catalunya", el seu autor fa una estadística molt curiosa de la gent que passa per la Rambla. Aquesta estadística té molts aspectes; però n'hi manca un:—quin és el millor dia i la millor hora, de passejar per la Rambla?

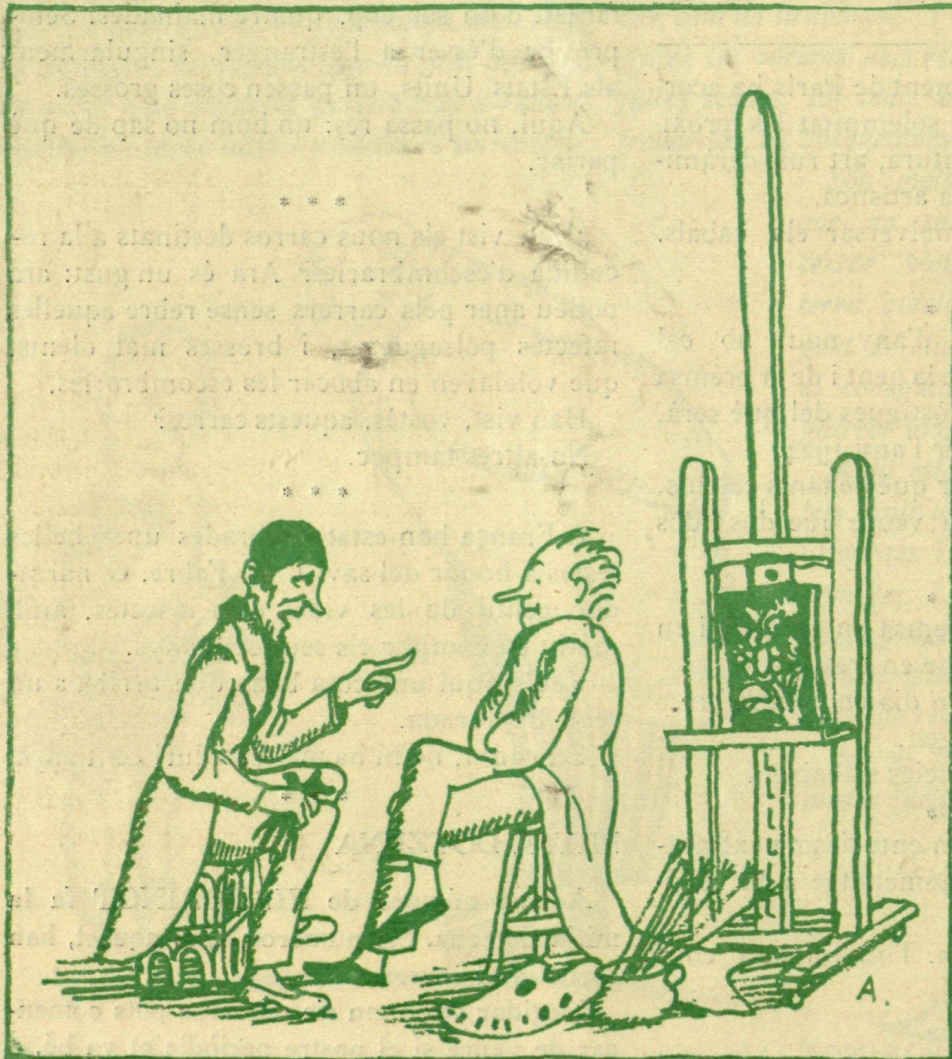
Per si en una segona edició vol aprofitar-ho, nosaltres direm la nostra:

Aquest dia i aquesta hora, és per Nadal, Cap d'Any, Reis, a quarts de tres de la tarda. Un home s'hi troba gairebé sol, i poden ésser comptades amb els dits d'una mà les persones que hi tranziten.

Quina llei de persones són aquestes, no sabríem ben bé dir-ho: ens fa l'efecte que són un xic rares, potser extraordinàries, potser genials i tot: un conco, un «artista», que viu a l'aire lliure, un totero ... No són senyors esteves. Es l'hora d'ésser a taula, els senyors esteves, amb la boca a vessar de fartanera. Aleshores els carrers, sobretot les rambles, tenen un aire, i una color únics. Gosa-riem a dir que no són rambles; són una cosa indefinida, cadavérica; talment un os de cuixa pelat i repelat, que llençaren d'una taula de tips.

Passejar-se, aquella hora, per la rambla és quelcom insòlit, sobrehumà, heròic.

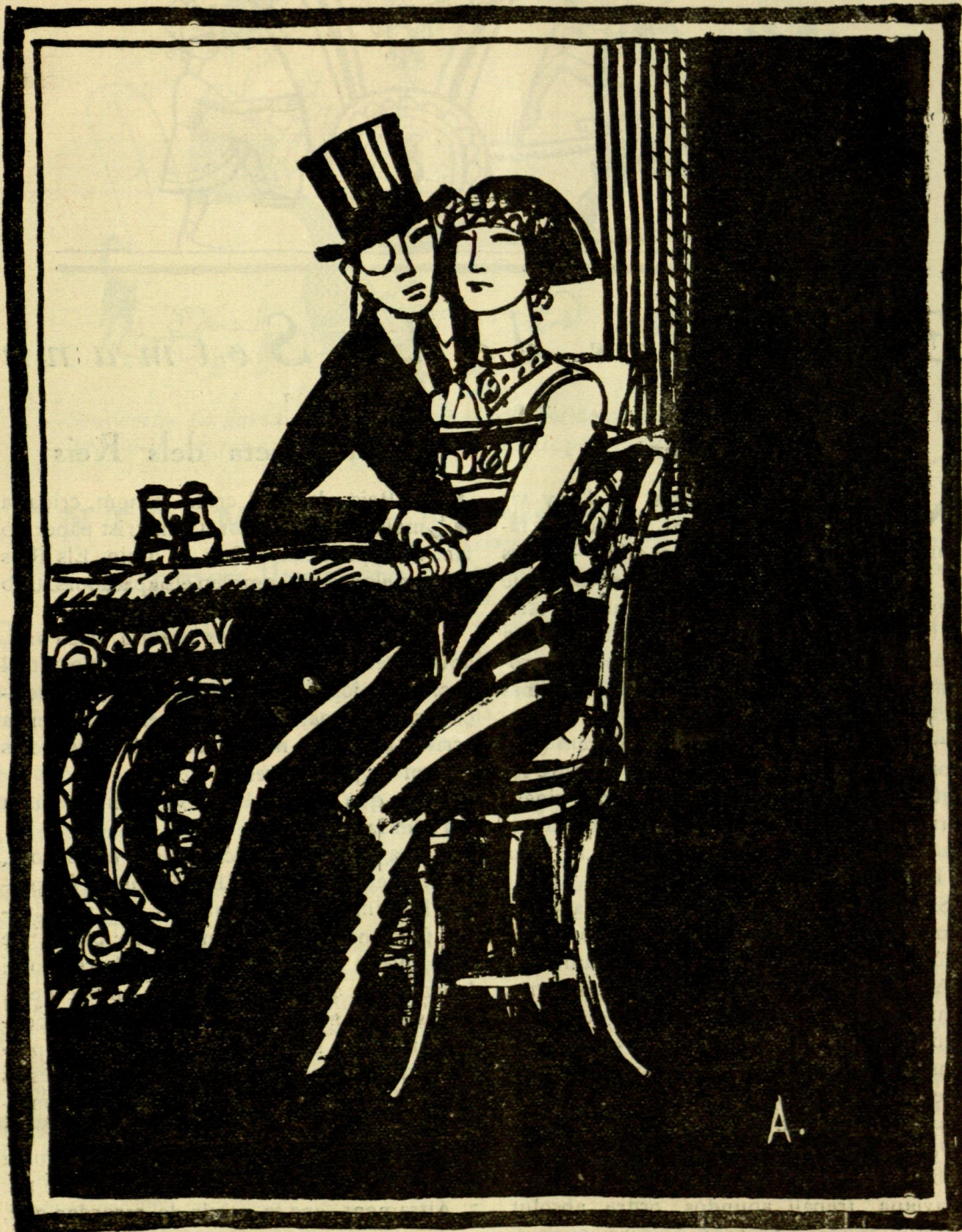
Però teniu, en canvi, l'aventatge que ningú no us fa nosa. Ni les obres del metropolità. Que és molt dir.

ELS ESPECIALISTES

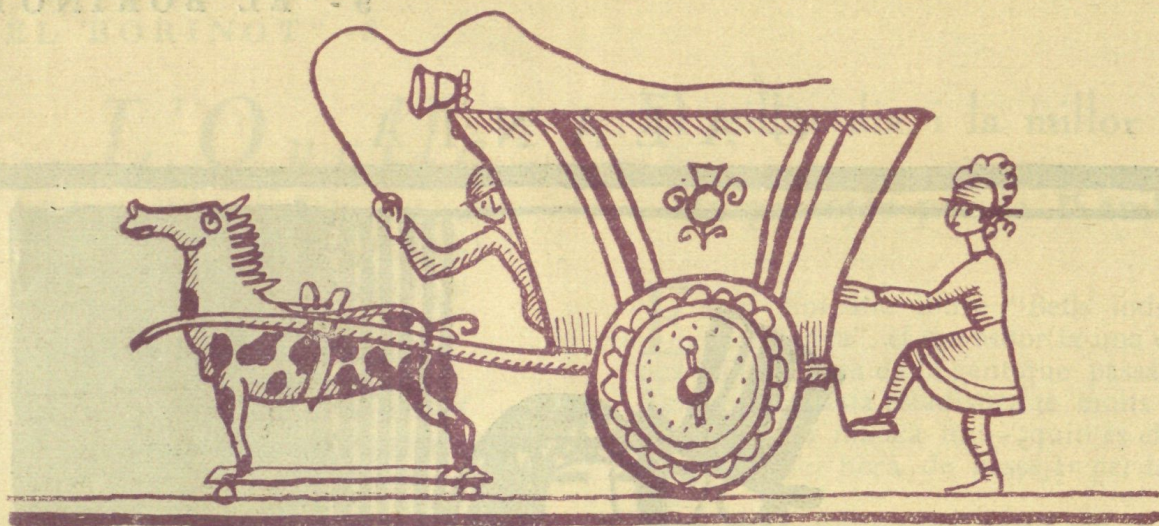
—No el puc servir, no en pinto, de retrats; només pinto flors.
—Ja comprenc: vostè no és retratista, és florista.

GALANIA

—Es possible, marqués, que no haiga V. oído a hablar de la «Quinta» de Beethoven?
—Nomás había oído a hablar de la quinta de Castelar.... o de la quinta de la Salud....
o de la quinta....
—Vaya V. a la quinta horca!

UWP
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Els Tipus de la Setmana

L'any vinent

No parlàvem, l'any passat, de l'any vinent?—«L'any vinent, si Déu vol, farem això; l'any vinent farem allò».—Doncs bé: ja el teniu aquí, l'any vinent; encara que sembli una paradoxa. L'any vinent ha estat el tipus de la setmana; i no un tipus com qualsevol altre: ha estat un dominador, arrogant i fatxendós; el veritable rei de la setmana.

—L'any vinent—dèiem—ens casarem (bon profit!); l'any vinent anirem a prendre les aigües a Espluga de Francolí; l'any vinent obrirem botiga: l'any vinent comprarem aquella finca; l'any vinent posarem la nena de llarg...

Si n'havíem deixat, de coses, per l'any vinent: quantes de coses hi havíem de fer. Per això ell, en arribant, ha estat l'únic amo.

Ara veurem com ens resulta aquest amo. N'hi ha que són donats a blasmar de tots els amos, pel sol fet d'ésser amos. Nosaltres noensem d'aquesta manera; preferim d'esperar a veure els fets. Esperem a veure els fets de l'any suara arribat.

Per nosaltres, fins ara no pot presentar-se amb més bons auguris. Què voleu? Una pau octaviàna, treball abundant, ordre absolut, moralitat regnant, progrés i cultura, tranquil·litat i benestar en les famílies: tranquil·litat, satisfacció, alegria...

D'aquesta manera ha fet la seva arribada any nou. Què voleu més?

La tartaneta dels Reis

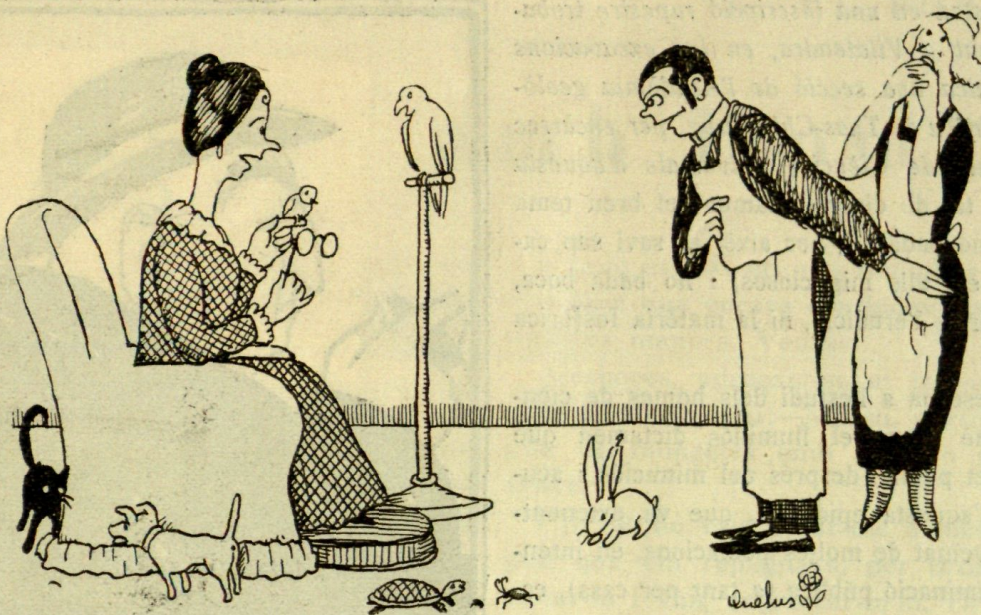
ELS Reis, els Reis! crida tothom, crida la mainada, sobre tot. Quin trist paper no fan, els republicans. Que es desin. Els Reis omplen els carrers, omplen els aparadors amb llurs joguines.

L'enginy dels homes es premsa, cada any, aquest temps, el cervell per traure'n tot el suc: noves joguines, noves joguines Començant per la pepa, la trompeta, el xiulet, fins a arribar al darrer model d'aeriplà, què no es pensen els joguinaires!

Però, que diguin el que vulguin, no hi ha res com la tartaneta.

Quina cosa més deliciosament encisadora, la tartaneta dels Reis. Potser ens ho fa, perquè la primera joguina que els Reis van dur-nos fou una tartana, pintada de blau i de groc, plena de sucre candi. Aleshores no hi havia totes aquestes joguines «modernes», aquests canons de 42, automòbils, metropolitans, telefonia sense fils, focs japonesos, pianos automàtics... De tota manera, aquestes joguines «modernes» no han pogut aconseguir de fer desaparèixer la tartana. Encara avui veiem rumbejar, amb la seva entolda groga i blava, la tartana, per damunt de tot.

Altrament, ens fa gràcia de recordar que, ja aquell temps—el temps de la nostra infantesa—, sentíem a dir que venia la república en tartana!

—Senyoreta: La garsa està jugant amb el collaret de perles. Què hem de fer?
 —Traieu-li: no fos cas que se'n empassés una; li podria venir l'apendicitis.

CONTE MODERN

Un dictamen lluminós

ELS epidemiòlegs han passat una bona temporada estudiant i capficant-se en ço que deu ésser una nova malura que s'ha presentat en certs indrets de la comarca vallessana. Tant als arxius com als laboratoris, hom ha treballat de debò, amb greu pena per les rates, i en detriment dels fòtils de vidre i terrissa que han anat endoïna, talment com si haguéssim tornat als allunyats temps de la nigromància, sortilegis i seguidilles.

Cerca d'aquí, mira d'allà, els bacteriòlegs i higienistes estaven en un ball d'empentes del qual no podien eixir. La ciència, però, és la ciència. I els homes que a la ciència han consagrat tota la vida, amb la joventut i tot, no escatimen sacrificis ni es fatiguen, en les complicades i laberíntiques tasques que els són imposades pel voler dels causants d'aquests transtorns, que posen en greu perill la humanitat.

Els homes científics en el mateix moment en què s'han maridat amb la ciència ja no viuen, ni es desviuen per altra cosa que no estigui, directament o indirecta, relacionada amb la ciència.

Rieu-vos dels poetes i dels inventors. Res no pinten els artistes, ni els filòsofs, ni els industrials,

ni els aviadors. La satisfacció dels homes de ciència no pot comparar-se amb la d'Arquímedes, ni el crit d'eureka! expressa gran cosa amb el ¡ja el tinc! del savi que ha descobert que els lluços tenen 3,942 escates en lloc de 3,924, que constaven els naturalistes ictiòlegs.

Ni Herschell, Flammarion, ni en Comas i Solà, no tindrien més joia que el bacteriòleg en poder afirmar que una goteta de llaga està composta de tres cents vuitanta mil milions de microbis, ni que les puces, en saltar, desenrotllen un promig de vintidues mil calories equivalents a 172 HP.

La taciturnitat dels homes de ciència és característica fins en l'abillament. Amics de la claredat, prefereixen els colors foscos en el vestit, corbata de llacet negre i capell bombí, com els vidus de fresc. No baden massa els ulls per por de distreu-re's i ni es tallen els cabells perquè no els prenguin el pèl. Trien les dispeseres de mitja edat en amunt i no s'enreden en política. Familiaritzats amb els llibres i versats en les descripcions, parlen poc i pensen molt en la pròxima conferència que han de donar en l'Acadèmia, desenrotllant l'importantíssim tema: "Les circumvalacions cerebrals del canari-flauta dels temps actuals, comparades amb les que presentaven els seus avantpassats en les èpoques prehistòriques, segons les da-

des que consten en una inscripció rupestre trobada recentment a Vilatendra, en les excavacions que hi practica una secció de l'Acadèmia geològica i geogràfica de Tuas-Chin-Tung, per encàrrec de l'Acadèmia de Ciències universals d'aquesta ciutat". Per tal de disertar damunt el breu tema descrit, cal no badar; i, per això, el savi sap caminar amb els ulls mig closos, i no bada boca, per no gastar-se l'erudició, ni la matèria fosfòrica del cervell.

Res no s'escapa a l'estudi dels homes de ciència, essent-ne prova el lluminós dictamen que suara han fet públic, després del minucios i acurat estudi d'aquesta epidèmia, que va extenent-se entre el veïnat de moltes poblacions, en intensificar la il·luminació pública (a tant per casa), establint una veritable i a l'ensem envejable competència.

Estudiat, mirat i remirat, entenen "que la dèria manifestada pels ciutadans és palesa demostració de l'esperit còmic que els anima en l'afany de culturitzar-se i que l'augment de l'enllumenat és, alhora, prova eloqüent i irrefutable de la quantitat de dalè, de sed i de fam que senten en veure clar on posen els peus en arribar al vespre; que els llums esvaeixen les tenebres i, finalment, resta ben demostrat que amb la intensificació lluminica en les ciutats es pot veure ben clar com la netedat dels carrers brilla per la seva absència".

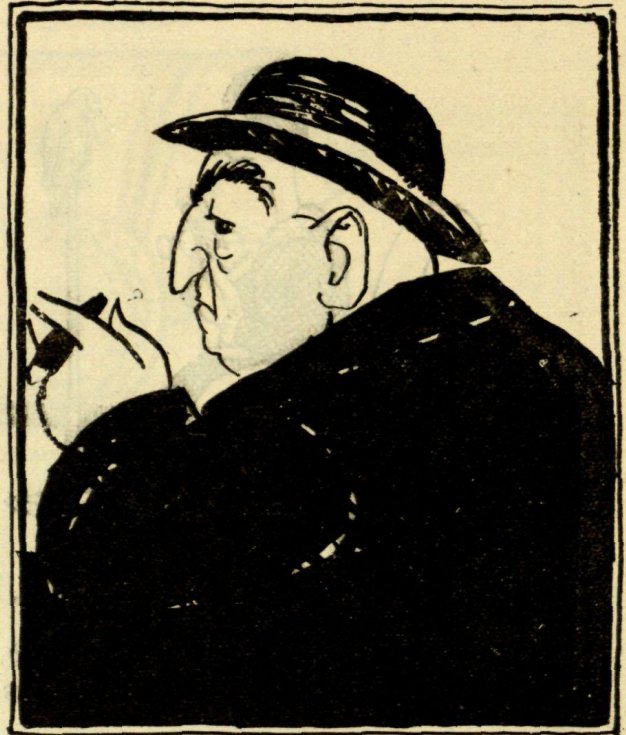
Heu's ací un dictamen ben lluminós.

MANELET

Sabadell, desembre de 1923.

Ves, bon minyó, al pessebre,
que jo només caço llebre.

—Que diguin el que vulguin; això de la cultura és un mal negoci. L'analfabetisme és un bell estalvi.

EL TEMPS

HEU'S aquí un desgraciat senyor, condemnat a caminar sense un amic vertader: aquell que avui l'adula, demà el critica i el blasma; i el qui menys ha fet, amb ell, ha estat perdre'l, miserablement.

I per què tanta injustícia? Si el temps és or, si el temps dóna gust a tots, el temps és un senyor esplèndid i digne de la nostra consideració.

Però... la Humanitat és ingrata per naturalesa; n'hi ha que es dediquen a matar el temps per passar temps, és a dir, per entretenir-se.

Alguns el desafien, sortint amb roba d'istiu, al mes de gener.

Gastar el temps! això ho fa qualsevol quan no té res més per gastar; i el cert és que el temps "passa" com la moneda que passi més bé.

El gran recurs de conversació és parlar del temps. Els que es passegen per fer temps són els que fan més gràcia; com si el temps fos una cosa per fer!...

Els homes de negoci, quan no tenen algun contracte, són els menys propensos a despremiar el temps; i els pagesos, en temps de cullita, són els que l'hi tributen majors elogis.

Es així, el senyor temps.

I posem punt, per acabar a temps.

JAB
Biblioteca de Comunicació
General

M. A. AD.

Mongetes amb llomillo

HAVIA tingut una excitació nerviosa, no sé per quin motiu: tal vegada per haver-se fet foc en un motor de tramvia. El cert és que anava esverat.

Baixava rambles avall, de pressa, capficat; tan capficat que—això ho recordo perfectament—no vaig adonar-me ni de *les obres del Metropolità*, que són, fins a la data, les obres més cèlebres que mai hagin estat conegudes.

Em fico, encara esverat, en un dels bars, cafès, restaurants, etc., per prendre alguna cosa, algun sedant, una tilla per exemple.

Entro, i en una taula del recó un amic em crida. M'ha de cridar moltes vegades perquè me'n adoni, jo. Per fi me'n adono, hi vaig.

—Seu-te aquí, em diu. Sembla que estàs esverat.

—Que no saps el què passa?

—Prou, em respon flemàticament: gent pel carrer.

—Et parlo seriosament.

—Jo també, em replica en to de broma.

—Escolta: no has sentit a dir...

—...que al Pont del Dragó hi ha hagut una altra desgràcia?

—No siguis ximple!

—Que s'ha botat foc a una fàbrica de brrres?

—Deixa'm explicar. Diuen que...

—Que potser s'han abaixat els queviures...

Jo, emportat pels nervis, vaig donar un cop furient damunt la taula. No sé com no vaig donar-lo a aquell bestiot.

Ell seguia impertorbable; menjava amb una gana que a mí em semblava estúpida. Vaig indignar-me quan vaig reparar que ço que menjava era un plat de mongetes amb llomillo.

—Així estem?, després d'una estona de silenci vaig dir-li.—Aquest menjar tan ordinari?...

—Ah, ordinari, en dius! Ve't-aquí la ximpleria teva i dels qui com tu pensen. No hi ha res millor que les mongetes amb llomillo.

—Diga'm francament: que per ventura és algun valor entès, o acàs algun símbol, de menjar mongetes amb llomillo?

L'amic esclafí en una riallada i afegí:

—Veig que encara continues esverat de la mateixa manera. Veuràs...

Aleshores, adreçant-se al mosso, bo i picant de mans, féu:—Mosso, porteu un altre plat de mongetes amb llomillo per aquest senyor.

I jo també vaig posar-me a menjar aquell plat que em repugnava, per ordinari. Vaig tastar-lo i vaig engrescar-m'hi. Diré que em va semblar excellent. Va passar-se una bella estona, sense dir ni una paraula, ni el meu company, ni jo, menjant els dos amb delit.

—Veus?—reprengué el meu amic—ha passat una bella estona sense dir res. Si no haguessis tingut aquest plat, encara estaries cridant i esverant-te...

—Bé, però, que potser això no s'esdevindria de la mateixa manera amb un plat que no fos de mongetes amb llomillo?

—Estimat amic, no hi tornem! Deixem-nos de paraules i anem als fets. I tu procura sempre que les teves mongetes siguin amb llomillo, mentre els altres se les han de menjar soles. Per això criden.

EL CRONISTA DE SOCIETAT

Informació nassal, rebuda amb retard; encara que, ben mirat, es fruita de tot l'any.

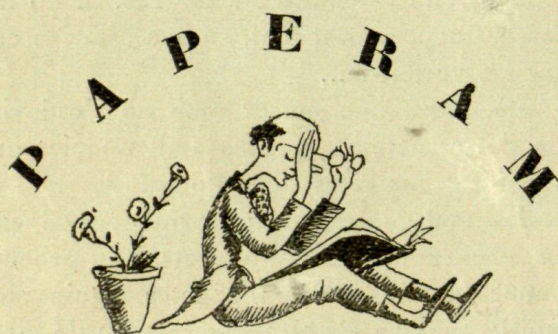
Què passa a l'Exposició?

Joan.—Cada dia llegeixo solts, articles, gasetilles, entrevius, cartes, comunicats, parlant d'això de l'Exposició. Com més va, menys ho entenc... ¿Sabries, tu, en definitiva, per què no volen ésser-ne vocals, ni el Morales Pareja, ni el senyor Cambó?

Joanet.—Jo em trobo en cas semblant al teu. Però com que sóc aficionat als geroglífics i als trenca-closques, i sóc, endemés, admirador de Muñoz Seca, m'he imaginat el següent truc:

Joan.—A veure: tot sóc orelles.

Joanet.—Cambó, perquè és *camp bo*... I Morales Pareja, perquè *moral és*.

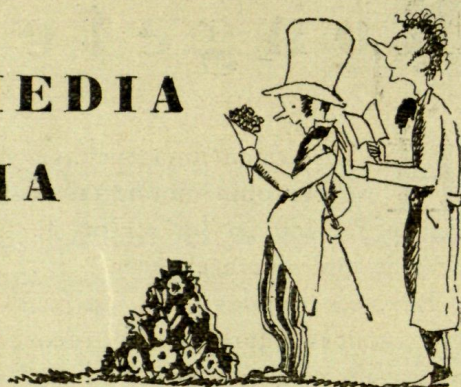

ANUARI DE L'ASSOCIACIÓ DE LA PREMSA. Es un llibre bastant voluminós, que porta prop d'una dotzena de biografies de periodistes catalans il·lustres. No hauríem sospitat mai que fóssim tants, els periodistes, ni de tanta vàlua. Ens creïem que érem una colla de pipiolis d'a quatre sous la dotzena. Ara resulta que som una gran gent. Més val així.

NOVELLES REVISTES. Ahir era «Mar i cel», periòdic d'aventures; avui és «La rond'alla de dijous»: dues novelles revistes que apareixen, i que tant la una com l'altra tenen ganes de moure brega. Per molts anys.

ELS PROMESOS d'Alexandre Manzoni, traduïda al català per Na Maria Antònia Salvà. Ha sortit el segon volum d'aquesta magnífica novella, de l'Editorial Catalana. La recomanem als promesos, i als casats també, si volen passar una bona estona.

LA COMEDIA HUMANA

EL VIDU TRIST fou la innocentada de Romea d'enguany. No va arribar ben bé a rifada, perquè al Romea són gent seriosa i trista. La rifada pròpiament fou la conferència d'En Montero. El felicitem.

COSES RARES

(Segueix)

- 14:—Un nen que sigui un àngel de Déu.
- 15:—Un lladre que no sigui innocent.
- 16:—Una minyona que compleixi.
- 17:—Que els negocis vagin bé.
- 18:—Un diari independent, sense anuncis... independents.
- 19:—Una mestressa de casa que trobi bé el pes.
- 20:—Una ciutat sense "fuerzas vivas".
- 21:—Un mal educat que no digui:—jo sóc així; a mi m'agrada la franquesa.
- 22:—Una dona que no sigui jove.
- 23:—Un periodista ben informat.
- 24:—Uns ous que "no són del dia."
- 25: El peix fresc.
- 26:—La noia cursi que no digui de tota altra noia: és una cursi

RESPONEM

(No tornem els originals)

- P. G. F., de Badalona.—No és prou madur.
- R. R.—Potser anirà.
- M. X.—No prenem el pèl a ningú.
- Xiveca.—Nosaltres som així.
- S. S.—Vagi escrivint, que ens divertirem.
- Manel.—Una altra vegada, senyor.
- Cor N.—No estem per política.
- Barret, de Tarragona.—Què vol fer-hi.
- N., de Lleyda.—Quina gresca!
- Valls, de Valls.—Són moltes valls, ja li direm.
- M. P.—Serà una altra vegada.
- F. M. P.—Rebut els dibuixos, ja veurem.
- I. B.—Passada la ocasió.

AIGUA DE SALENYS

* * *

PALAHÍ Y C.^a-S. Feliu de Guíxols

Sucursal a Barcelona

Montjuic del Bisbe, 4 - Telef. 1457-A

* * *

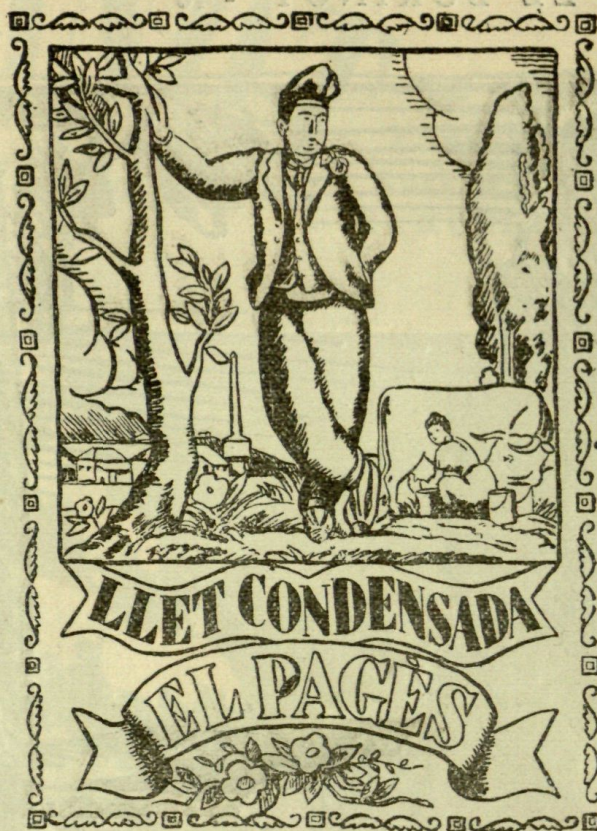
Representant a Madrid

D. FELIX GAOS

Barbieri, 1, duplicat - Apartat 443

* * *

L'aigua mineral de SALENYS
és indiscutiblement la millor

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

Dijous, 17 de gener

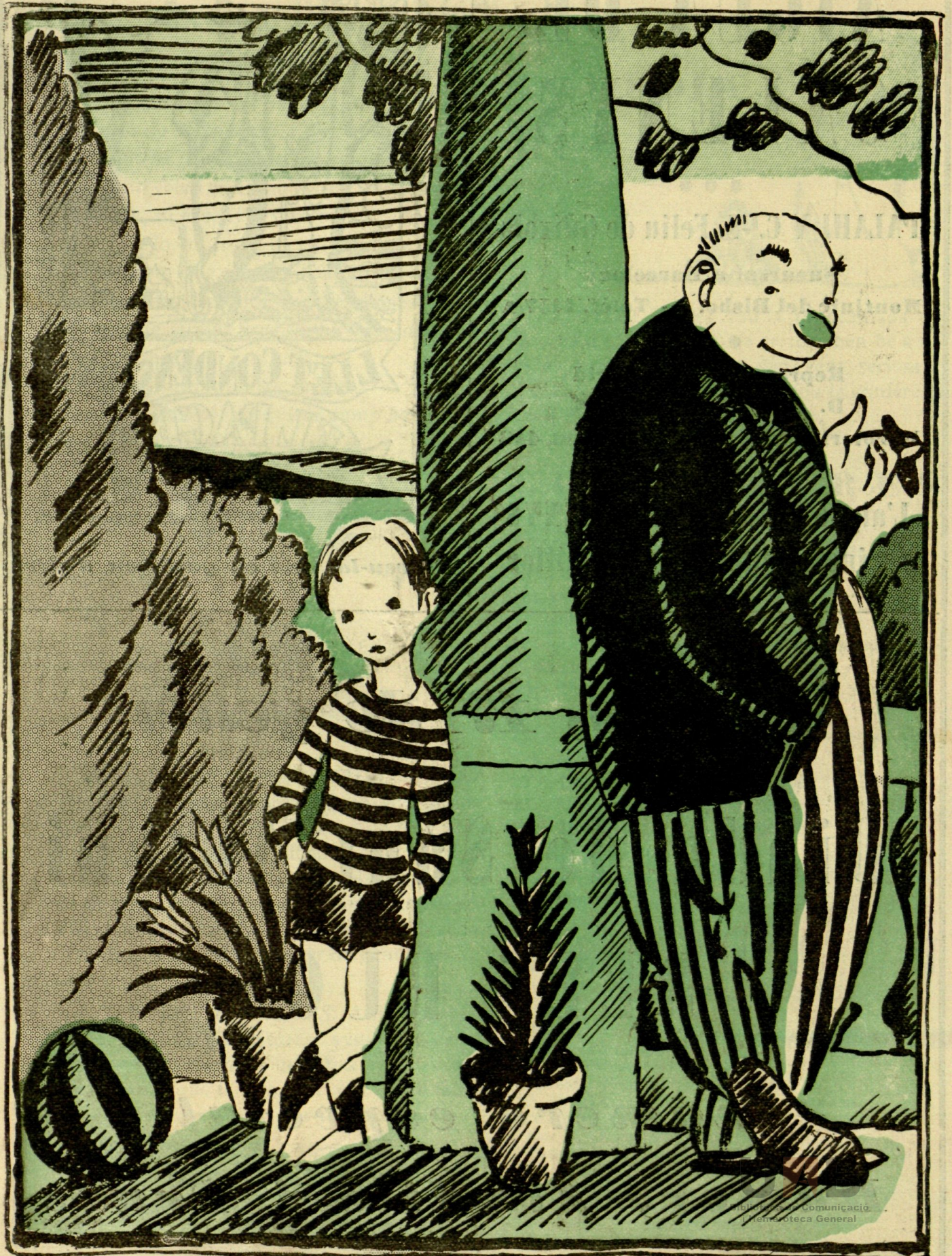
Diada de Sant Antoni

DELS RUCS

número especial

Humor, Acudits i Trucos

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

— Pare : qui porta les joguines, en les Républiques?